

došlo ke změně smlouvy se žalobcem tím, že žalobce, když mu bylo sděleno, že se mu nedostane mimořádné remunerace a že, bude-li na ní trvati, může práci žalovaného cukrovaru opustiti, nevyvodil žádných důsledků z tohoto sdělení, nýbrž setrval ve službě u žalovaného cukrovaru, přijímal plat, řádnou remuneraci a naturální požitky, nikdy se však od roku 1931, pokud se týče 1932 nezmínil, že mu náleží také zažalovaná mimořádná remunerace. Tím prý se této remunerace vzdal. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalovaný cukrovar namítl pouze, že v roce 1931 a v roce 1932 byla žádost žalobcova o vyplacení remunerace zamítnuta a že Ing. F. na žádost žalobcovu, by mohl žádost o vyplacení remunerace před správní radou opěťovati, mu sdělil, že správní rada o jeho žádosti sotva bude jednati, nemůže-li se vykázati písemnou smlouvou. Zbývá tedy jen sdělení, které učinil žalobci místopředseda žalovaného cukrovaru František Z. v roce 1932. Než žalovaným cukrovarem nebylo vůbec tvrzeno, že se jeho správní rada usnesla, aby žalobci bylo sděleno, že s ním bude sjednána nějaká nová smlouva o snížených služebních požitcích, a že František Z. jako člen správní rady žalovaného cukrovaru má žalobci učiniti nabídku na změnu smlouvy v této části. Neprokázal-li však žalovaný cukrovar, pokud jde o změnu úmluvy o remuneraci, že projevil svou vůli způsobem stanovami předepsaným, t. j. usnesením správní rady, nemohla ovšem ani prohlášením místopředsedy správní rady cukrovaru k žalobci býti založena nová smlouva upravující jeho služební plat jinak, než jaký měl dosud, včítaje v to i remuneraci. Nesejde ani na tom, zda se žalobce ještě v roce 1932 a v roce 1934 nedomáhal u správní rady vyplacení remunerace, ježto nedomáhání se této remunerace nemohlo samo o sobě způsobiti změnu smlouvy o výši služebního platu se žalovaným cukrovarem sjednané, projevil-li žalobce i podle tvrzení žalovaného cukrovaru samého jinakým způsobem, že na svém nároku na zažalovanou remuneraci trvá přes to, že mu její vyplacení bylo odmítnuto. K zachování jeho nároku nebylo třeba, aby se domáhal vyplacení remunerace každý rok nebo dokonce při každé výplatě svých pravidelných služebních platů; neuplatnění práva jemu ze smlouvy proti žalovanému cukrovaru příslušejícího nemělo pro něho podle zákona za zjištěných okolností žádný jiný následek, než že by po uplynutí lhůty promlčecí nemohl svůj nárok již s úspěchem zažalovati.

Čís. 15177.

Jde o vadnost řízení, nastala-li v řízení před obchodním soudem změna v osobě soudce laika a nebyla-li věc před změněným senátem znovu projednána.

(Rozh. ze dne 7. května 1936, Rv I 595/34.)

Srov. Sb. n. s. čís. 14931.

První soud vynesl rozsudek v senátě, jehož členem byl soudce laik, který nebyl přítomen celému řízení, zejména ne ústnímu jednání, při němž byli vyslýcháni svědci, na jejichž výpovědích byl založen rozsudek. O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Postupem procesního soudu, který neopakoval při změně senátu důkaz svědky již před tím vyslechnutými, nýbrž jen podle § 138 c. ř. s. předvedl podstatné výsledky dřívějšího jednání, ač již podle první věty tohoto paragrafu a § 412 c. ř. s. měl projednávat znovu, kteroužto vadu v odvolání vytknutou odvolací soud pominul mlčením, byla porušena zásada bezprostřednosti vyslovená v § 412 c. ř. s., kterážto vada nemohla býti zahlazena ani opominutím výtky podle § 196 c. ř. s., neboť jde o předpis, jehož šetření se nemůže strana účinně vzdáti (§§ 412, odst. 2, 196, odst. 2 c. ř. s., viz rozhodnutí čís. 11524 Sb. n. s.).

Čís. 15178.

Smluvená ztráta lhůt jako následek prodlení v placení nastává v pochybnosti jen tehdy, bylo-li prodlení zaviněno dlužníkem.

(Rozh. ze dne 7. května 1936, Rv I 1671/34.)

Žalovaný se zavázal mimosoudním narovnáním zaplatiti žalobkyni na původní její pohledávku menší částku v určitých splátkách pod ztrátou lhůt. První splátka byla splatná dne 31. prosince 1932. Žalovaný dne 30. prosince 1932 přikázal spořitelně své obce, aby žalobkyni tuto splatnou částku poukázala, což mu také bylo připověděno, avšak pro onemocnění spořitelních úředníků a pro přesídlení ústavu do jiných místností byla splátka poukázána teprve dne 4. ledna 1933 a došla dne 7. ledna 1933 žalobkyni. Žalobkyně tvrdíc, že nastala ztráta lhůt, zažalovala celou pohledávku. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d, příkloniv se k právnímu hledisku žalobkyninu, uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalovaný shledává mylnost napadeného rozsudku v názoru, že již objektivní prodlení v placení oprávněovalo žalobkyni uplatnění následky smluvené ztráty lhůt, a poukazuje na to, že prodlení dlužníkově předpokládá zavinění, čemuž nasvědčuje i zařazení § 1334 obč. zák. pod ustanovení občanského práva o náhradě škody, že však o nějakém zavinění dlužníkově v projednávaném případě nemůže býti řeči. Dovolateli